

Писмо.

(До приятеля ми Н. Ивандовъ.)

Четохъ твойто писмо азъ
И щж помнѣхъ всѣкий часъ
Туй приятно впечатление
Що възбуди то въ мене.
Ти доволенъ си осталъ,
Базвашъ, кат' си прочиталъ
Съ услаждение стихове ми,
Що диктувало сърдце ми;
Въвъ които азъ въспяхъ
Любовта и очъртахъ
Тие прѣлести свѣнливи,
За кои да става шумъ
Запрѣщава хладний умъ.
И, като другаръ на музи,
Бакто сж не много дружи
Ти на слабиятъ ми даръ
Съ незасиленъ йоще жаръ,
Сила повечъ да дадешъ,
Красни вѣнци му плѣтешъ.

Въ тазъ постѣпка деликата
Съ добрината си позната
Мъмришь ме що пѣхъ азъ
За любовь на тоя часъ;
Питашъ ме коя причина
Ме застава да заминѣхъ
Не къмъ оня свѣтлий рѣтъ,
Дѣто палми се берѣтъ
Дѣто Слава обитава
Но въ венерина държава?